

TEREZA
KOPECKÁ
ilustroval:
TOMÁŠ
KOPECKÝ

BERTA PUBERTA

moje zakuklená sestra

 C P R E S S

Berta puberta

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

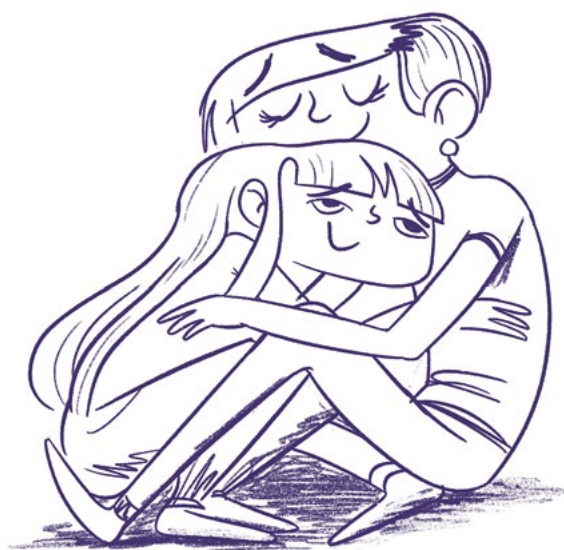

Tereza Kopecká
Berta puberta – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Věnováno
všem úžasným sestrám!

Obsah

Jaké to je, když má člověk starší sestru

- I. Berta je příšera! 7
- II. Vila Augusta..... 12

Jaké to bylo, když jsme začaly válku

- III. Půlnoční záchrana 21
- IV. Suché mouchy a sarančata 28
- V. Chtěla jsi válku, máš ji mít!..... 35

Jaké to bylo, když zuřila nejhorší bitva

- VI. Oko za oko, zub za zub 47
- VII. Soví obyvatelé..... 60
- VIII. Výlet vlakem..... 69

Jaké to bylo, když o mě měli velký strach

- IX. Průšvih 83
- X. Sbratření 92
- XI. U sousedů 100
- XII. Štěnice 106
- XIII. Zpátky doma 115

Jaké to je,
když má člověk
starší sestru

I.

Berta je příšera!

Jmenuji se Apolenka a mám tu nejvíc nejděsnější sestru na světě. Její velectěné jméno je Albertýna, a přestože jí celý život říkáme Berto, Bertičko nebo Ber (tak jí totiž říkám já), najednou si vymyslela, abychom jí říkali Týno, protože Berta je prý jméno leda pro psa. To je tak otřesné! A ještě otřesnější je to, co si udělala se svými dlouhými vlnitými vlasy. Ostríhala je nakrátko! Končí jí hned pod ušima, a ke vši té hrůze si jich půlku obarvila na růžovo! Zabrala tím na dvě hodiny koupelnu a já musela jít čůrat ven za strom, kde mě viděla naše děsně protivná sousedka.

„Fúj! Říkáš, že Berta je jméno pro psa, a přitom si barvíš srst jako nákej pudl!“ křenila jsem se na ni a utíkala jsem to říct mámě. „Mami, mami, naše Ber má barevnej kočič!“

„Ty malá zmije!“ křičela na mě Berta a utíkala za mnou, aby mi zase beztak něco provedla. Naštěstí jsem doběhla k mámě včas a pohotově se za ni schovala.

„Počkej, špunte, až nebudeš v úkrytu,“ zasyčela ségra a šla si po svých. A máma? Ta jí na to šílené dílo na hlavě vůbec nic neřekla!

Mamka tvrdí, že jednou budu taky tak děsná jako Berta, ale to rozhodně nebudu! Moje ségra má totiž pubertu. To znamená, že je věčně otrávená, v jednom kuse se mračí, jako by jí svítilo do očí slunko, anebo se s někým hádá a při tom dupe do schodů. Ještě nedávno jsme byly skvělá dvojka, ale teď mi říká špunte, přestože je mi už sedm, a přestala si se mnou hrát. Jsem na světě dočista sama!

Berta mi nerozumí a já nerozumím jí. Nechápu, proč musí mít pubertu zrovna moje ségra. Je to horší než mít neštovice. Ty mi mamka mohla aspoň namazat, aby tolik nesvědily. Jenže krém na protivnost zatím bohužel nikdo nevymyslel. Což je škoda, věnovala bych ho i naší sousedce.

Taková náladová koza, jako je Berta, já nikdy nebudu! Slíbila jsem mámě a tátovi, že já tu strašnou pubertu nikdy nechytím! Máma s tátou se tomu smějí a snaží se mě přemluvit, že dospívání k životu patří. Prý to není lehké období pro Bertu ani pro její okolí a musíme být všichni trpěliví. Tsss! Kdo to má vydržet? Já mám taky jen jedny nervy!

„Berta s tebou měla vždy spoustu trpělivosti, Apolenko. Pokaždé si na tebe udělala čas. Tak teď jí můžeš její trpělivost

oplatit,“ povídá máma a myslí si, jak je to jednoduché. Jenže já byla tehdy mrně a jí je třináct. Měla by mít víc rozumu než malé dítě!

Příští týden začínají jarní prázdniny. Jsem ráda, že jsou v březnu, protože březen je můj oblíbený měsíc. Jenže Berta to opět musela zkazit a ztropila nepříjemnou hádku. Všichni chtěli jet na prázdniny na chatu, jen Berta protestovala, že na žádnou chatu nepojede, protože tam prý „chcíp pes“. Tím myslí, že se tam nic zajímavého neděje. Já ji prostě nechápu. Je tak nespravedlivá. Jak to může vůbec říct? Na naší chatě je ta nejvíc megaboží zábava! Ale mamka s tatkou tuhle bitvu našťěstí vyhráli, a ačkoliv Berta prohlásila, že ji budou mít na svědomí, protože stoprocentně umře nudou, začali jsme balit.

Berta má svůj vlastní pokoj. Kdo chce vstoupit, musí zaklepat a počkat, než ho milostivá pozve dál. To je další věc, která mě pěkně štve. Když jsem si chtěla na prázdniny zabalit něco na čtení, zjistila jsem, že už jsem všechny knížky ze své knihovny přečetla. Zatukala jsem proto u Berty, jestli by mi půjčila nějakou svoji knihu. Jenže ona nechtěla.

„Ty jsou moje!“ řekla, vystrčila mě z pokoje a zabouchla dveře tak prudce, že mi závan větru odfoukl ofinu z čela.

„Kničky jsou všech lidí!“ zakřičela jsem na ni přes zavřené dveře. „A já jsem tvoje rodina! Rodina si přece pomáhá!“

Přes skleněnou tabulku ve dveřích jsem poznala, že Berta rázuje za mnou. Otevřela, vystrčila tu svou rozčepýřenou barevnou

NO TOTO, APOLENKO,
TO DOMA NEMA'ŤE
ZACHOD?

hlavu a křikla: „Jdi si číst svoje pohádky pro špunty! Rodina nero-
dina, já mám vlastní život!“ A opět trřískla dveřmi.

Jedno musím uznat. Kdyby se pořádaly závody v trřískání
dveřmi, Berta by stoprocentně vyhrála.

Mamka tvrdí, že z každé situace si musíme vzít to pozitivní.
Takže když se nám zdá, že se děje něco hrozného a přišerného, může-
me si v tom najít i to hezké. Jenže kromě toho, že má Berta senzační
švih pravačkou, nedokážu najít nic, co by mi zlepřilo špatnou náladu.

Vrátila jsem se k sobě do pokojíčku, kde na mě čekal náš pes, Pan
Miagi. Je to velřský corgi, kterého má i sama britská královna Alřběta.
Jeho srst je světlá s rezavými flíčky, takže vypadá skoro jako liřka, jen
o hodně tlustří. Má krátké nořky a velké uří mu trčí vzhůru. Nesmí
jíst psí konzervy, protože po nich vypouřtí mraky přouků, a taky mu
nemůžeme kupovat psí pamlsky ve tvaru kosti, protože je na zahradě
zahrabává do záhonu s mamčinými azalkami. A ta potom samozřej-
mě řílí a slibuje Panu Miagimu, že mu postaví chlívek jako pro ovci.
Vřichni si myřlí, že má Pan Miagi divné jméno, ale nám se líbí. Táta
ho pojmenoval podle mistra karate z jeho oblíbeného filmu z dětřví.

Pan Miagi leřel zachumlaný v dece na mojí posteli. Jakmile
mě uviděl ve dveřích, zvedl hlavu a zívł. V jeho hnízdečku, které si
vřdycky důkladně vytvaruje hrabáním a podupáváním, bylo pří-
jemně teplo. Přitulila jsem se k němu, a jen co pochopil, že nikam
neodejdu, položil si hlavu na moje nohy a usnul. Hladila jsem jeho
hebkou, teplou srst a přemýřlela, jaké to asi letos na chatě bude.
S takovou věčně nabručenou řégrou...

II.

Vila Augusta

Naše chata není tak úplně naše. Je dědečkova. Před dědečkem patřila prababičce, předtím praprababičce a ještě předtím prapraprababičce Augustě, která ji nechala postavit před sto lety. Proto se jmenuje Vila Augusta, což má také napsáno nad hlavním vchodem.

Babička s dědou na chatu moc nejezdí. Říkají, že jsou staří a mají hodně práce okolo svého velkého domu, a navíc, babička teď s dědou nemluví, protože prý zapomněl na výročí jejich stříbrné svatby, takže by beztak na cestování neměli náladu.

My máme sice také domek se zahrádkou, ale na chatu jezdíme často. Je to totiž úplně něco jiného než bydlení v našem domě. Tak třeba: Voda tam neteče z kohoutku v kuchyni, ale musí se napumpovat z rezavé studny na zahradě, není tam splachovací záchod, takže chodíme do kadibudky a vodu na koupání ohřívá máma ve